

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Sol Triplex In Eodem Universo

Hermann, Amand

Sultzbaci, 1676

Quarta. De divisibilitate, & indivisibilitate Animæ ùt sic.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-95850](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-95850)

eternum principium nutriendi & augmentandi se; ergo habent animam vegetativam, quod autem hæc in illis sit sola, probatur tum ex D. Bernardo Serm. 10. de diversis, ubi ait: *Nec mireris, quod interdum animæ impiorum notitiam habeant veritatis, quæ tamen expertæ sunt charitatis, quando & in corporibus nonnullis vitam reperit sine sensu, ut sunt arbores cæteræq; similia.* Tum quia ubi sensitiva penes est, est etiam somnus & vigilia, organa sentiendi & dolor; ergo plantæ non habent animam sentiendi quandoq; enarratis careant. Dicuntur autem potentie separabiles non quasi potentia intellectiva in homine possit esse sine aliis potentiis, sed quia alia potentie possunt esse sine ipsa in brutis & plantis. Dixi autem notanter in conclusione tot esse animas, quot sunt genera potentiarum separabilia, quia propter potentiam loco motivam, & appetitivam & similes non oportet ponere novas animæ species, cum semper conjungantur, vel cum sensitiva, vel cum vegetativa, vel dici potest, quod motiva & non motiva sint species sensitivæ. Dixi etiam in Conclusionem tres esse animarum species, vel quasi species, nam in rigore nec tria genera dici possunt, nec tres animarum species rationalis namq; constituit speciem specialissimam, reliqua verò sunt genera subalternæ. Denique quod per operationes colligenda sit animæ divisio, hinc patet, quia secundum præsentem statum non nisi per operationes essentielles rerum differentias cognoscimus, quæ operationes supponunt potentiam, eamq; manifestant.

vere vitæ sensitivæ & hominem intellectivæ, quod autem non videantur sentire, est organorum indispositio ex qua provenit, quod non possint signa doloris exhibere. Attamen respondeo & dico hanc non esse rationem præcisam, quod non sentiant, sed quia in nulla parte sentiunt, unde quamvis non valeat argumentatio aliquod vivens non sentit in aliqua parte & in aliqua parte non discurret, quod non vivat vitæ sensitivæ aut intellectivæ, bene tamen, si in nulla parte sentiat vel discurret.

Dico 2. Quatuor sunt genera animarum, videlicet nutritiva, loco moventia & non perfecte moventia ac intelligentia.

IV.

Quatuor sunt genera animarum.

Probatur: Quia tot sunt potentie separabiles in animatis; ergo tot erunt animata. Probatur antecedens; quia Aristoteles dicit quædam animalia esse sensitiva, & tamen non loco moventia, ut ostrea, spongia, concha, &c. ergo: quædam verò insu permoventur, ut notum est & quædam denique discurrunt, ergo. Hinc tamen non inferas quatuor quoque genera animarum futura, nam licet antecedens tibi concessero, negabo tamen consequentiam, quam inferre intendis scilicet malam; ergo futuram divisionem datam supra, nam necesse non est, ut in animarum divisione omnes ponam subdivisibiles species, nam ut supra tibi insinuavi, potentia loco motiva & non motiva loco continentur sub sensitiva. Sed ad alia properando ponitur

QUÆSTIO IV.

De divisibilitate & indivisibilitate Animæ, ut sic.

Profaciliori dicendorum captu ad-

I.

Multipliciter sumitur divisibilitas.

tendum venit primò, divisibilitatem variè sumi posse prout variæ sunt compositiones; Non queritur autem hic an animæ essentialiter sint divisibiles, cum constet eas esse Metaphysicè compositas ex genere & differentia, Physicè verò eas esse simplices & indivisibiles, nam si constarent ex materia & forma, essent corpus vivens, de quo iterum quæri posset, an esset indivisibile vel non, sic secundum, daretur processus in infinitum; ergo nec anima erit Phycè divisibilis, ni talem processum in infinitum admittere velis. Constat etiam omnes animas esse divisibiles quoad suas potentias seu virtutes, per quas varias exercent functiones, itaq; quæstio tantum est, an & quæ anima possit dividi in partes entitativas & integraliter, quæ partibus materiæ & quantitatis correspondeant? Notandum secundò, viventia multum inter se distare imperfectione, alia quippe sunt sensitiva perfecta, alia imperfecta; perfecta dicuntur ea, quorum partes separatæ non vivunt, ut sunt bos, equus, asinus &c. imperfecta, quæ ab Aristotele Lib. de Senectute insecta dicuntur, sunt ea, quorum partes separatæ vivunt, cujusmodi sunt pleuraque reptilia, ut serpentes, vermes, lacertæ, &c. Cleanthes & Chrisippus omnem animam etiam rationalem esse divisibilem, & contra

T t t t omnem

Arguitur: Plantæ sentiunt, ergo duo tantum animarum sunt genera; probatur antecedens, nam plantæ habent potentias appetitivas; ergo habent animam sensitivam ratione cujus appetunt; Prob. antecedens, fugiunt noxia & commoda prosequuntur, ut fugit laurum vitis, ulmum amat, cucumer fugit & odit semper oleam, item datur in ipsis uterq; sexus & ut fœcundentur sibi esse postulant viciniore, ut videre est in palmis, deniq; in Scripturis tribuitur eis vita & occisio, nam Pl. 77. dicitur: *Occidit in grandine vineas eorum;* ergo vivunt vitæ sensitivæ, nam occisio, amor, odium, dolor, non nisi sensitivis competunt, ergo. Respondeo negando antecedens, nam in plantis non est nisi aliquis appetitus naturalis seu inclinatio, quæ consequitur naturam cujuscuq; rei, seu viventis, seu non viventis, ut patet de magnete, qui attrahit ad se ferrum & diu attractum in seipsum convertit, unde hæc plantarum sympathia & antipathia fundatur in primis qualitatibus atq; adeo uterque sexus metaphoricè ipsis tantum applicatur, ad illud autem Pl. Respondet D. Augustinus 1. Civit. 20. dicens hoc genus rerum, id est plantarum, quamvis non sentiat, vivit tamen & per hoc potest dici occidi & mori, unde occisio sumitur ibi pro destructione cujuscuq; rei & metaphoricè.

Instatur: Ideo amor, odium, sexus & occisio metaphoricè sumerentur, quia plantæ non sentiunt, sed hoc non est dicendum, nam nec bos sentit in ossibus, nec homo intelligit in pedibus, & tamen nemo dicit bovem non vivere. *F. Amanás Herwamm Physica.*

omnem animam esse indivisibilem assererant Simplicius & Thienensis D. Thomas animam rationalem & animalium perfectorum esse indivisibilem, insectorum divisibilem defendit. Scotus verò cum Recentioribus animam rationalem indivisibilem, reliquas verò divisibiles esse 4. d. 1. q. 5. n. 8. d. 44. q. 1. cum suis pugnat, quibus subscribendo.

II.
Brutorum
animæ sunt
divisibiles.

Dico I. Omnium animalium brutorum, seu insectorum Anima divisibiles sunt non minus quam plantarum.

Probatur Conclusio primò ratione eadem, quâ probavi supra in nutritione verè acquiri novas partes materiæ & formæ, si forma sit materialis.

Probatur secundò, particulariter de plantis experientiâ, quâ videmus, quòd ramus abscissus, separatusq; ab arbore tam arbor, quam ramus viventes remaneant, exercentq; operationes vitæ, ut virescunt, crescunt, quare agricolæ varias ex illis faciunt insectiones & inoculationes, quod non esset nisi esset & ramus tam benè animatus, ac arbor.

Probatur de animantibus imperfectis ex mente & experientia D. Augustini quam lib. de quant. Animæ c. 31. sic describit: *Possent respondere aërem & ignem, quæ duo per animæ presentiam tenentur in corpore terreno & humido, ut omnium fiat contemperatio, dum post eisdem animæ abscissum ad suprema evadunt, ac sese expediunt movere illa corpuscula tantò concutatus, quando plagâ recentiore subito erumpunt: deinde porro motum languescere, postremò desinere, dum minus, minusq; fit, quod effugit, ac tandem totum evolat: Sed ab hoc me revocat, quòd hîc hausi oculis penè serius quam credi potest, sed certe non serius quam deberem. Cum enim nuper in agro essemus Liguriæ, nostri illi adolescentes, qui tunc mecum erant, studiorum suorum gratiâ, animadvertentur humi jacentes in opaco loco reptantem bestiolam multipedem, longum dico quendam vermiculum; vulgò notum est, hoc tamen quod dico, nunquam expertum eram. Verso namq; stylo quem forte habebat unum illorum, animal medium percussit, tum ambe partes corporis ab illo vulnere in contraria discesserunt, tantâ pedum celeritate, ac nihil imbecilliore nisu, quam si duo hujusmodi animantia forent. Quo miraculo exterriti causeq; curiosi ad nos, ubi simul ego & Alpius considebamus, alacriter vivencia illa frustra desulerunt. Neg, nos parum commoti ea currere in tabula quaqua versum poterant cernebamus, atq; unum ipsorum stylo tactum contorquebat se ad doloris locum, nihil sentiente alio, ac suos alibi motu peragente. Quid plura? Tentavimus, quatenus id valeret, atq; vermiculum, imò jam vermiculos in partes multas concidimus: ita omnes movebantur, ut nisi à nobis illud factum esset, & compercerent vulnera recentia, totidem illo separatim natos, ac sibi quemcunq; vixisse crederemus.*

III.
Motus illi
non possunt
adscribi spi-
ritibus
vitalibus.

Dices: Hoc provenire à spiritibus vitalibus. Contrà, quòd dictæ partes diu moventur & sentiunt, quòd à spiritibus vitalibus provenire non potest, quia etiam dicti spiritus remanent in partibus animalium perfectorum præcis, quæ tamen non ita diu durant, si

pars aliqua principalior præscindi contingat, neque

Instabis, Datam solutionem tibi multum esse favorabilem, quia inde inferes; ergo animæ animalium perfectorum non sunt divisibiles, quia eorum partes præcis non exercent operationes vitales, quod est directè contra Conclusionem. Quia in Contra est quòd hoc non eveniat ex eo, quòd non sint divisibiles animæ, sed quia Anima animalium perfectorum perfectiores & majores requirit dispositiones & temperamenta ad sui conservationem quas non requirit Anima imperfectorum, quare in parte rescissa sufficientes inveniuntur dispositiones ad animarum conservationem, quod non sic est de animalibus perfectis. Deinde ad primam replicam respondere quis potest, secundò quòd etsi motus proveniat à spiritibus vitalibus, sensatio tamen ab illis provenire non potest, quod tamen evenit, nam si post longum tempus pungatur se contrahunt.

Probatur denique Conclusio de Anima animalium perfectorum: Forma materialis equi sufficienter dependet à materia quam informat; ergo illa materia à qua dependet in primo instanti generationis est causa adæquata materialis respectu formæ; ergo quando augetur non potest eadem forma dependere à nova parte materiæ quæ viventi accersit; prima consequentia est certa; probatur secunda, positâ dependentia adæquata non potest effectus naturaliter aliam habere, alias naturaliter haberet duplicem dependentiam ab eodem causa; ergo positâ dependentia adæquata formæ equi à materia quam acquirit in primo instanti generationis non potest habere dependentiam à materia quam acquirit per nutritionem; ergo producenda est aliqua pars nova formæ à qua dependeat nova materia; ergo equus jam constat nutritus partibus formæ, adeoq; ejus anima est divisibilis in plures partes entitativas. Confirmatur hoc, quia nulla est ratio dicere animas illas esse indivisibiles, alioquin essent spirituales & consequenter tota de toto & pars de parte educatur & dependet; probatur antecedens, nam ratio quam asserimus in primis quòd non repugnet dari aliquam formam materialem indivisibilem, nam quantum absolutè loquendo hoc verum sit, falsum tamen est loquendo de forma, quæ connaturaliter dependet à subiecto extenlo, sicut adversari dicunt dependere animas animalium perfectorum; Deinde quòd adducunt secundò; si equus aduratur in uno pede, sentit in altero; Et dolor in tactu impedit sensationem in visu; si etiam lacerta tangatur in cauda, verbi gratia sentit dolorem in toto corpufculo, quòd signum evidens est animas tam perfectorum, quam imperfectorum animalium indivisibiles esse; Verum omnia allegata non proveniunt ex eo, quòd animæ sint indivisibiles, sed quia omnes partes sibi adherent, sibiq; sunt continne, unde si una pars lædatur, dolor ad omnes alias permeat partes, & una pars movetur propter tactum, & motum alterius nō secus ac si lignum in una movetur extremitate propter continuationem omnis

moventur partes. Et quia ut dixi nulla est ratio ideo Adversarii

V. *Explicit duplex textus Aristotelis.*

Opponunt binas auctoritates Aristotelis prima est ex 1. An. t. 44. ubi asserit: *Omnem animam esse indivisibilem*; secunda est 1. Gen. t. 35. ubi dicit *in augmentatione partes secundum formam manere, non vero secundum materiam*; ergo omnis anima est indivisibilis, alioquin etiam ipsa acquireretur ad acquisitionem novae materiae; Verum & ad auctoritates facile aequè respondetur, ac ad rationes, nam in primo loco solum dicit omnem animam esse indivisibilem indivisibilitate essentiali & specificâ, non vero integrali & quoad partes entitativas. In secundo loco Aristoteles non vult asserere in augmentatione vel nutritione partes etiam secundum formam non fluere, nam ab ipso ibi eadem pars dicitur secundum formam & secundum materiam, quousque enim habet vim conservandi seipsam dicitur pars secundum formam, unde dicitur non fluere secundum formam, dum verò incipit fluere, efficitur pars secundum materiam, hinc dicit partes secundum materiam fluere, non secundum formam.

VI. *Anima rationalis est inextensa.*

DICO 2. *Anima rationalis indivisibilis est & inextensa.* Est Patrum nostrorum & omnium Theologorum.

Probatur primò, auctoritate Aristotelis 2. de an. t. 21. ubi postquam dixisset animas ad divisionem corporis divisibiles, etiam esse & dividi, excludit tamen animam rationalem; & 3. An. t. 32. & passim docet intellectum esse immixtum, immaterialem & separatum à materia.

Probatur secundò Ratione Scoti: In anima nostra recipitur actus omninò spiritualis, velut est intellectio rei spiritualis & inextensa, sed talis intellectio non potest recipi in subiecto extenso & quanto, aliàs in ipsa esset extensa & quanta, cum accidens extendatur ad extensionem subiecti, tanta etenim est albedo, quanta est superficies alba; ergo anima non est extensa & quanta, adeoq; est indivisibilis.

Probatur ratione tertio: Si anima rationalis esset divisibilis & extensa, sequeretur quòd esset mortalis, consequens est falsum; ergo & antecedens; probatur sequela: fit anima extensa per corpus, & habeat partem in parte, deinde abscindatur manus, quæro de parte animæ, quæ erat in illa manu, vel est retracta ad materiam proximam antecedentem, & hoc esse non potest, nam non possunt duæ distinctæ partes formæ simul informare eandem materiam; ergo illa pars animæ debet recedere cum manu, jam quæro iterum an illa pars sit mortalis vel non? si secundum, tunc ex una anima rationali fient tot alæ immortales, quot partes sunt divisibiles, quod tam absurdum est, ut nullus non videat non indigere impugnatione: Si primum, tunc erit tota mortalis, cum omnes partes sint ejusdem rationis, ergo. Confirmatur, quidquid enim divisibile est, eo ipso namq; quòd dividatur amittit illud esse quod antea habebat.

VII. *Unde colligitur motorem carere quantitate.*

Opponunt Nobis pariter adversarii auctoritatem Aristotelis, nam 8. Phys. t. 78. *E. Amandi Hermann Physica.*

& 79. ait: Primum Motorem carere quantitate & esse indivisibilem, quia non est in materia, sed anima est in materia; ergo non caret quantitate, adeoq; est divisibilis. Sed respondeo Philosophum solum probare, primum Motorem carere quantitate ex hoc, quòd non constituitur ex materia & sit aliquid intellectuale, infero non esse quantum, seu carere quantitate, quia non datur subiectum in quo reperitur quantitas; non materia, cum ibi non sit, non intellectualitas, utpote incapax, quia primum intellectuale non potest habere magnitudinem, quia forma intellectualis non est extensibilis, sed si intellectuale aliquid est quantum, habet materiam quæ perficitur à forma intellectuali, & tunc recipit quantitatem non ratione intellectualitatis, sed materialitatis, unde Aristoteles est pro nobis, nam cum anima rationalis non constet ex materia, & sit intellectualis non poterit esse divisibilis, licet possit informare corpus divisibile.

Instant: Omne quod recipitur in subiecto ad modum recipientis recipitur, sed animam dicimus recipi in subiecto quanto & extenso; ergo etiam extensa & quanta recipitur. Verum etiam respondeo distinguendo majorem; Ad modum recipientis recipitur, id est juxta capacitatem concedo majorem; id est: quòd debeat habere talem modum non sicut recipiens habet, nego majorem; Aliàs etiam Anima rationalis deberet esse corporea, quandoquidem in corpore recipitur.

Quomodo res ad modum recipientis recipitur.

Urgent argumentum: Si non reciperetur ad modum recipientis, sed solum juxta capacitatem sequeretur primò, animam rationalem à se ipsa distare, nam pars una in qua ipsa est distat ab alia, ut pes à capite; secundò, cum qualibet parte facere verum compositum, nam ubi anima rationalis est tanquam forma, & subiectum in quo recipitur compositum, efficiunt, & sic pes in quo est, homo esset, adeoq; pes discurrere & ratiocinari posset. Verumtamen negatur prima sequela, nam distantia propriè dicta in ordine ad diversa sumitur loca adæquata, quare non inconvenire aliquid esse in pluribus locis inadæquatis & per accidens, sicut etiam non est inconveniens, secundum illa diversa loca simul movere & quiescere, nulla enim est contradictio, cum non sit circa idem & de eodem. Ad secundum dico Animam rationalem non cum quocunq; subiecto facere compositum, sed tantum in subiecto apto; unde ad hoc ut ex subiecto & anima rationali resulet compositum & homo, debet esse subiectum constans ex pluribus partibus corpus organicum integrantibus, unde pes non potest dici discurrere, sed benè totus homo propter organa in toto homine reperta, & non reperta in pede.

Solvitur duplex instantia.

DICO 3. *Partes Animarum divisibilium probabiliter esse homogeneas.* Est communior & vel ideo ab ea non recedendum; Tum ex eo, quia nulla est necessitas multiplicanda species, nam si aliqua esset, vel quòd subiectarentur in subiectis diversis, vel quia causant operationes diversas? primum non est; quia calor subiectatur tam in igne, quam in aqua, materia prima tam in homine, quam in bruto.

VIII. *Partes animarum divisibilium sunt homogeneas.*

nec secundum, nam Anima rationalis in diversis corporis partibus diversas exercet operationes. Sed ulterius probatur positivis rationibus, quia alioquin deberent tot animæ poni, quot sunt partes heterogeneæ diversæ. Deinde sequeretur animal non esse unum per se, nec unum specie, sed unum unitate ordinis & continuationis, quæ omnia falsa sunt. Sed sit

QUÆSTIO V.

An sint plures animæ in eodem animali tam simul, quam successivè?

I.

Non est tantum una anima in omnibus.

Multiplikes circa præsentem materiam sunt opiniones; prima est quorundam teste Alberto Magno admittentium unam tantum animam pro omnibus viventibus, qui error præterquam quod in Concilio Lat. sub Leone X. Sess. 8. damnatus sit manifestè repugnat rationi, nam diversæ materiæ quantitate sejunctæ ab eadem anima & forma informari nequeunt. Deinde sequeretur ejusdem speciei esse hominem & leonem cum arbore, cum distinctio specifica non oriatur ex materia sed ex forma, hæc autem unica tantum esset forma, ergo. Deniq; in omnibus viventibus eadem deberent esse operationes, cum operationes à forma procedant. Ab hac sententia paulò minùs recesserunt Manichæi, qui propter errorem supra tactum assererent duas esse animas, unam quæ esset prona ad bonum, alteram quæ esset prona ad malum, quarum una à malo, altera à bono Deo creata esset, admittebant namq; duos Deos Creatores bonum unum, malum alterum, ab hoc mala, ab illo bona produci; Eorum errorem sic refert D. Augustinus lib. de duab. anim. cap. 12. *Manichæi duo animarum genera esse dicunt, unum bonum quod à Deo fit, ut non ex aliqua materia vel ex nihilo ab eo factum, sed de ipsa ejus omnino substantia pars quædam processisse dicuntur. Alterum autem malum quod nulla prorsus ex parte ad Deum pertinere credunt, credendum commendant. Et illud summum bonum, hoc verò summum malum esse prædicant, atq; ista duo genera aliquando fuisse discreta, nunc esse commixta; sed & hic error damnatus est in octava synodo generali Can. II.*

Malè Manichæi statuunt duas animas.

quia anima rationalis est ultima forma specifica hominis; ergo nequeunt duæ animæ rationales per se unum constituere hominem, nam ultimæ formæ specificæ sibi non subordinantur. Tertia sententia est Platonis ponentis tres animas in homine & subiecto, & loco distinctas, vegetativam scilicet, in hepate, sensitivam in corde & rationalem in cerebro, sed neq; hæc subsistere potest, nam sic loquendo esset in eodem homine ponere tria viventia, & tria animalia, nam quælibet anima constituit unum vivens proprium & proprium animal cum proprio subiecto & materia adæquata; ergo cum in homine esset cujuslibet animæ proprium subiectum & adæquatum, tot constituerent viventia, & animalia quot sunt animæ. His præmissis ad resolutionem procedo &

II.

Non sunt in eodem subiecto plures animæ.

DICO I. *Nec in homine, nec in ullo alio animato sunt plures animæ simul.* Est D. Augustini pluribus in locis, cujus autoritate

Probatur primò: Lib. 2. moribus Manichæor. cap. 19. ubi alloquens Manichæos ait: *illud tamen in omnibus vobis quem admodum ferri, & tolerari possit ignoro, quod cum animam (nempe bonam) partem Dei esse dicatis, asseritis tamen etiam exiguo admixto malo, anima mala materiam ejus copiam ubertatemq; superari:* Lib. 2. lib. arbit. 7. *Manifestum est etiam rationales mentes singulos quosq; nostrum singulas habere:* Lib. 13. Trinit. cap. 2. super illud Actor. *Erat illis unum & anima una, dicit: Nam & duos homines simillimos cum videmus unam faciem dicimus & miramur amborum. Facilius itaq; dicitur multi animas fuisse singulas singulorum.* Et ne possit explicare ipsius mentem, de *singulis* rationalibus non verò de sensitiva & vegetativa clare lib. de quant. anim. cap. 33. docet: *Animam humanam vivificare corpus terrenum, in unum colligere, tenere ne diffuant, alimenta subministrare, aggenerare sicut in arboribus, sentire sicut in herbis & discurrere;* ergo ex mente ejus nec simul quod dicit præfens Conclusio, nec successive quod asserit sequens plures in eodem vivente sunt animæ. Huic autoritati possunt etiam addi plures autoritates ex Aristotele 2. An. t. 71. dicentis vegetativam contineri in sensitiva, veluti Triangulum in Quadrangulo, vel Pentagonum in Tetragono. Scoti 2. d. 1. q. 5. O.

Probatur secundo, si in homine

in quolibet alio vivente darentur plures animæ realiter distinctæ, adveniente secundâ animâ non faceret cum primâ unum per se, sed per accidens, sed hoc non est dicendum, ergo. Probatur sequela majoris, illud quod supervenit, cum alicui simpliciter perfectio & simpliciter in actu non facit cum illo unum per se, nam ad hoc requiritur ut unum se habeat per modum actus & alterum per modum potentie; sed anima tam vegetativa, quam sensitiva & intellectiva habet se per modum actus simpliciter, nam quælibet animalium sive vegetativa, seu sensitiva anima, ut planta, equus, est simpliciter perfectum, & ultimum perfectione ultima, non amplius perfectibili, est enim quodlibet illorum in aliqua specie atoma; ergo non possit facere cum illa unum per se.

Dices: Forma corporeitatis constituit subiectum in aliqua determinata specie, & tamen potest adhuc cum forma superveiente constituere unum per se; ergo etiam sic de animalibus dici potest, ergo: Sed respondeo partem nullam esse, nam per formam corporeitatis non constituitur subiectum in aliqua ultima specie essentiali non amplius perfectibili, quare autem forma corporeitatis non constituit in ultima actualitate veluti anima vegetativa & sensitiva nulla melior ratio assignari potest, quam data à Scoto 4. d. 11. q. 3. 99. *Quia hoc est hoc, & illud est illud.*

Probatur Conclusio tertio:

Anima vegetativa & sensitiva secundum proprias essentias requirunt aliam & aliam formam corporeitatis, seu mixtionis, sed forma mixtionis & corporeitatis est alterius omnino rationis in homine ab omni alia forma corporeitatis, ut de